

En beklagelig Ting er, at dette vil medføre en Del Udgifter for Staten. Paa Banen fra Nakskov til Rødby arbejdes der, som sagt, medens Arbejdet paa Banen fra Rødby til Nysted er standset, men disse to Baneanlæg er i Virkeligheden afhængige af hinanden allerede ved Anlæget. Nu skal der bygges en Jernbanestation for Rødby—Nakskov-Banen i Rødby, og hvis den kunde bygges sammen med Stationen for den anden Bane, vilde den kun blive halvt saa kostbar. Denne Fordyrelse rammer ogsaa Staten, og naar man skal til at drive den Jernbane, som bliver færdig, vil man savne den anden; man vil savne den gennemgaaende Trafik, og det vil medføre større Driftsudgifter og større Driftunderskud, end hvis man gjorde begge Banerne færdige. Men det allerværste er, at der gaar en Masse Mennesker arbejdsløse i Rødby; de har gaaet arbejdsløse et helt Aar og tæret paa Understøttelse, og medens der er øst Penge ud dertil, lægger Ministeren en død Haand paa det Arbejde, som kunde have været sat i Gang for længe siden. Det er en ejendommeligt Maade at opfylde den Del af Venstres Program paa, som hedder: Arbejde, ingen Understøttelse. Der fremkommer endvidere her et vanskeligt Spørgsmaal. Der er afholdt en hel Del Udgifter til dette Anlæg, som altsaa ikke bliver til noget. Bevillingshaverne kan ikke være pligtige at betale disse Udgifter, naar Ministeren, der først har givet Koncessionen, derefter standser Arbejdet. Kommunerne siger: Vi har bevilget Penge til en Jernbane, men ikke til nogle Landkort, som ikke har givet nogen Jernbane til Resultat. Endelig kan jeg heller ikke se, at Staten er pligtig at betale dem, thi Rigsdagen har vedtaget Banen fra Rødby og vedtaget at betale Halvdelen af Omkostningerne, men sandelig ikke Halvdelen af nogle Penge, som ikke fører til nogen Jernbane. Jeg henleder Statsrevisionens Opmærksomhed paa denne Side af Sagen, jeg har nemlig Grund til at tro, at der af Statskassen er betalt Penge til noget, som det sikkert ikke var Rigsdagens Mening, der skulde betales Penge til, nemlig til en Bane, som ikke er blevet udført, men som skulde have været udført. Jeg vil saa gerne, i Overensstemmelse med hvad andre har gjort, rette en meget indtrængende Opfordring til den højtærede Indenrigsminister om at søge fremmet en Ordning af Boligspørgsmaalet. Jeg kan ganske tiltræde, hvad der er sagt fra anden Side om denne Sag, den maa løses, og det vilde jo ogsaa være vel egnet til afskaffe Arbejdsløsheden i Byggefagene. Jeg skal ikke komme videre

ind paa det, men kun bede om, at Sagen maa blive fremmet saa hurtigt som muligt. Jeg ved, at der sidder en Kommission og arbejder med Spørgsmaalet, og jeg synes, den har siddet længe nok, vi maa snart kunne faa et Resultat fra den, som vi saa her i Rigsdagen maa kunne blive enige om at gennemføre saa hurtigt som muligt.

Saa har jeg endelig en lille Henvendelse til den højtærede Justitsminister, som ogsaa vedrører en Mangel, forekommer det mig, paa den rette Opfattelse af, hvad der er Venstres Program. Det er ikke saaledes, at jeg venter eller forlanger, at Venstre skulde gennemføre sit Program i den Tid, vil lever, for saa vidt det angaar Lovgivningen, vi er sikkert alle klare over, at det konservative Folkeparti har en saa betydelig Indflydelse paa Venstres Optræden med Hensyn til Programmet, at den højtærede Regering nok skal lade dette Program ligge. Der er dog et Omraade, hvor jeg synes, at den højtærede Ministre kunde gøre noget i Retning af at opretholde Venstres demokratiske Program med Hensyn til det kommunale Selvstyre; det kan gøres gennem Administrativt, saaledes som det ofte er sket tidligere. Det behøver dog i hvert Fald ikke at være saaledes, at Venstres Regering kommer til i administrativ Henseende at staa langt til højre for, hvad Højres Ministre bød Kommunerne for mange Herrens Aar siden, men det er jeg bange for, man er ved nu. Jeg kunde nævne mange Eksempler derpaa fra de forskellige Ministerier, men skal nøjes med et vedrørende den højtærede Justitsminister. Hjemme hos os ønskede vi for nogle Aar siden en ny Sundhedsvedtægt, og vi vilde da meget gerne have indført den Bestemmelse, at Sundhedskommissionen selv valgte sin Formand, men da vi er et forsigtigt Folkefærd ovre hos os, skrev vi først til Justitsministeriet og spurgte, om der var noget i Vejen for en saadan Ordning. Vi fik saa til Svar, at der var ingen Lovhjemmel for, at Politimesteren skulde være født Formand for Sundhedskommissionen. Paa Grundlag heraf handlede vi altsaa, men da vi havde sendt den nye Sundhedsvedtægt ind til Ministeriet, fik vi den efter nogle Maaneders eller Aars Forløb tilbage med den Besked, at vi skulde ændre den paagældende Paragraf og sørge for, at der kom til at staa, at Politimesteren var født Formand, vi maatte ikke selv vælge Formanden. Efter at der har været korresponderet nogle Gange frem og tilbage om denne Sag, fik vi endelig for nogle Dage siden gennem Købstadforeningen Besked om, at Aarsagen til, at Politimesteren